

[Ministeren for byggeri og boligvæsen.]

som sagt, vi er opmærksomme på alle disse problemer, og jeg håber, vi efterhånden kan komme igennem på en sådan måde, at vi virkelig udnytter alle muligheder og derved bidrager til at billiggøre byggeriet og dermed også til at få en rimelig leje frem.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp sagde, at jeg så ondt til, at man bygger uden statsstøtte. Hvorfra ved det ærede medlem det? Har det ærede medlem nogen- sinde set det? For jeg ved ikke af, at jeg har set ondt til det private ustøttede byggeri. Men jeg har gjort noget andet. Jeg har studeret det i nogen grad, og det har vist sig, at det i mange tilfælde har været nederdrægtigt dyrt og samtidig meget dårligt. Der har jo været henvendelser i massevis til boligministeriet, efter at vi gennemførte støtten til „Taarbækhus“, om at få en lignende ordning, og når vi så lader vore teknikere og ingeniører se på det byggeri, der på den måde er tilvejebragt, viser det sig, at det er under al kritik og af en sådan art, at vi ikke kan anbringe offentlige midler deri. De pågældende, som i virkeligheden har lavet spekulationsbyggeri i håb om, at bolignøden ville være så voldsom, at man kunne få lejet ud til enhver pris, må nu efter min mening tage skade for hjemgæld og tage de tab, som følger af, at de har bygget, som de har gjort. Men i al almindelighed at se ondt til de pågældende, det gør jeg ikke; jeg ser i det hele taget sjældent ondt til nogen.

Jeg vil også gerne sige med hensyn til finansieringen, at dette spørgsmål er vi selvfølgelig opmærksomme på, og nu er vi jo i det heldige tilfælde, at vi har fået spørgsmålene vedrørende realkreditlen flyttet over fra indenrigsministeriet til boligministeriet og derved er kommet realkreditlens folk på nærmeste hold. Men jeg tror, at man i nogen grad kritiserer disse folk for hårdt, når man mener, at de ikke giver tilstrækkelig store lån. Det kan vi nu se på i de enkelte tilfælde, men jeg vil gerne sige her, at vi har fra boligministeriets side bl. a. forlængst bidraget til at få renten for byggelånene sat ned. Det lykkedes først at få den sat ned ved hjælp af de københavnske storbanker, og jeg har indtrykket af, at man efterhånden også følger med i provinsen. Og vi skal gøre, hvad vi kan, for at få den i alle henseender fornuftigst mulige finansiering.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var også inde på, om vi ikke kunne supplere det tekniske udstyr i de noget skrabede lejligheder. Det er vi også opmærksomme på, men når man nu f. eks. tænker

på varmtvandsinstallationerne, har jeg offentligt sagt og vil gerne gentage det her, at det er et spørgsmål om arbejdskraft. Vi har ikke hidtil haft tilstrækkelig mange rør-læggere til både at gøre det byggeri færdigt, som er i gang, og samtidig foretage de installationer, der skal til i de tidligere opførte ejendomme. Det er jo et led i boligministeriets bestræbelser, at vi rationerer arbejdskraften bedst muligt, så at vi får det mest mulige færdigt, men jeg kan love det ærede medlem, at når der bliver ledige rør-læggere og andre fagarbejdere, som skal medvirke ved dette tekniske udstyrs fuldendelse, så skal vi tage fat på det. Jeg har selvfølgelig ingen interesse i at opretholde nogle restriktioner, som ikke er nødvendige, selvom man gerne vil pådutte mig, at jeg elsker restriktioner.

Og jeg skal råbe vagt i gevær overfor de stigende byggeomkostninger! Ja, det har jeg vistnok svaret på ved de bemærkninger, jeg allerede har fremsat.

Til det ærede medlem fru Alvilda Larsen vil jeg gerne sige, at jeg blev ikke overrasket over de udtalelser, det ærede medlem kom med; og der er balance i tingene, for når jeg altså ikke svarer på alt det, det ærede medlem fremkom med, bliver det ærede medlem heller ikke overrasket. Det ærede medlem var ikke forvænt med at få svar fra mig. Det skal jeg villigt erkende, men dette her er jo heller ikke nogen diskussionsklub, og det kan være meget godt at stå og diskutere nogle paradeforslag, men det var bedre, om det ærede medlem undersøgte de muligheder, der er i dette høje ting for at få gennemført det mest mulige. Derfor er der ikke nogen grund til, at jeg skal stå her og spille min tid og det høje tings tid med at diskutere forslag, som det ærede medlem ved det ganske afgjort er umuligt at få gennemført. Jeg skal dog gerne besvare et enkelt spørgsmål, nemlig det, som jeg forstod gik ud på, om de aldersrentemodtagere, som efter lovforslaget kommer til at bo i almindelige ejendomme, skal bo for den samme betaling som i en aldersrentebolig. Det kan jeg svare ja til; det er hensigten, at de skal betale den samme leje, som de skulle betale, hvis de boede i en aldersrentebolig. Men iøvrigt skal jeg altså ikke — i særdeleshed det ærede medlem vil ikke være overrasket over, at jeg ikke går ind på de mange betragtninger — spille tiden på dette.

Jeg skal så blot sige til det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby), at det er jo noget af en myte, dette med at der må skabes frihed, for at alle kan arbejde. Forholdet er det, at der er ingen ledige arbejdere i